

Scharling: Lige overfor den sidste ærede Taler skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at selv om der kun maatte være en overmaade lille bitte Stump af Finantsaaret tilbage, inden vi naaede til at faae en Finantslov vedtagen for indværende Aar, vilde jeg dog for mit Vedkommende betragte det som et overmaade stort konstitutionelt Gode at søge at faae hele Finantsaaret dækket af en regelmæssig Finantslov, og jeg lægger saa meget større Vægt derpaa, som dette for mig staar som en Betingelse for, at vi for det kommende Aar kunne undgaa at komme under saadanne Tilstande som dem, vi leve under nu. — Lige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) skal jeg indstrænke mig til at sige, at hans hele Stilling og Standpunkt synes baaret af den Overbevisning, at det vilde kunde lykkes et hvilket som helst andet Ministerium at tilveiebringe en regelmæssig Finantslov i Løbet af 24 Timer. Jeg deler ikke denne Overbevisning, og jeg antager ikke heller, at det er lykkedes det ærede Medlem og hans ærede Meningsfæller at bibringe Ministeriet en saadan Overbevisning. Hvad i Øvrigt angaar det ærede Medlems og min Opfattelse af den Politikk, som det for dette Thing vilde være det Hensigtsmæssigste at følge skal jeg blot udtale, at vore Opfattelser i den Henseende ere saa divergerende, at jeg ikke finder nogen Opfordring til udsvørg til diskutere dem. Jeg skal kun for min Anskuelse hævde, at jeg lige saa fuldt og varmt som han nærer det Ønske at se Grundloven bevaret, saaledes at vi komme til at leve under grundlovmæssige Tilstande, og jeg tror at kunne sige, at mine forrige Udtalelser netop vare baarne af og udsprungne af denne Betragtning.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg skal først tillade mig at fremsføre et Par Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) yttrede. Det ærede Medlem synes jo at have det tilfælles med Regjeringens Standpunkt, at han ikke betragter provisoriske Finantslove som absolut ulovlige, men gaar ud fra, at et Skridt af den Art kan være nødvendigt og som en Følge deraf berettiget. Men, naar det er det ærede Medlems Udgangspunkt, forekommer det mig, at de Indvendinger, som han nu fremsatte mod det foreliggende Lovforslag, og paa Grund af hvilke han konkluderede derhen, at han vilde stemme for dets Forkastelse, ikke ere af nogen stor Betydning (Monrad: Ere de ikke af nogen Betydning?). Nei, mig forekommer de ikke at være af nogen stor Betydning, og det vil jeg tillade mig

at forklare lidt nærmere. Hvad nemlig den første Indvending angaar, at Forslaget ikke indeholder et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter og at Finantsloven skal indeholde et saadant Overslag, hvorfor dette Lovforslag ikke kan kaldes en Finantslov, og som Følge deraf Statterne heller ikke opkræves efter det, vil jeg dertil svare, at Lovforslaget heller ikke kalder sig nogen Finantslov, det kalder sig Forslag til Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, og det er ikke første Gang, at Statterne opkræves, uden at der foreligger en Finantslov, efter en Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling. Det veed den ærede Rigsdagsmand bedre end Nogen, at det er sket mangfoldige Gange, og jeg antager heller ikke, at det kan være undsluppet det ærede Medlems Huskommelse, at det er sket et helt Finantsaar igjennem, nemlig i Finantsaaret 1881—82; da levede vi hele Aaret igjennem paa en midlertidig Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, og den indeholdt ikke noget Overslag over Statens Indtægter og Udgifter. . . . (Afbrydelse) Ja, det er det Samme, det er forsaavidt kun endnu mere i min Favn, hvis man vil gjøre gjældende, at man den Gang kaldte det en midlertidig Finantslov. Jeg vil svare hertil, at netop af den Grund, det ærede Medlem anfører, tror jeg, at det var mindre korrekt, at man i sin Tid kom ind paa at bruge Terminologien „midlertidig Finantslov“. Jeg tror, at det er korrekttere at kalde disse Love „midlertidige Love om Indtægts- og Udgiftsbevilling“. Det er i hvert Tilfælde en Indvending, som jeg slet ikke ser rammer dette Forslag; det have vi haft mange Exempler paa og vistnok ogsaa i den Tid, det ærede Medlem var Medlem af Regjeringen. Det skulde forundre mig meget — jeg kan naturligvis ikke paa staaende Fod huske, om der netop i de Aar var midlertidige Finantslove eller om de paa den Tid netop kaldtes saaledes — men det skulde dog være underligt, om der ikke i de Aar er fremkommet Exempler herpaa, da vi have haft saa mange af dem. Den anden Indvending, det ærede Medlem gjorde, var, at Loven optog Udgifter, som ikke vare bevilgede af begge Thingene. For mig staar det som en noget underlig Tanke, at man skulde komme til foreløbige Finantslove eller Bevillingslove, hvad man nu vil kalde det, uden at gaa videre end til Bevillinger, der ere bevilgede af begge Thingene, thi det ligger da meget nært at spørge: Hvad skal de saa til? Det skete heller ikke i det Tilfælde, der forelaa i 1877. (Stemmer: Jo!). Nei, aldeles ikke;